Adrian Buz

FUCK ME DEAD, WE'RE SO DOOMED!

Nu prea mai e nimic de făcut pe aici, zic. Nimic-nimic? Mă întreabă Mia. Într-un fel ar fi, dar în felul ăsta ar fi chiar totul. Adică tot-tot, mă explic eu. De ce aşa? Nu trebuie aşa, zice. Tu nu ştii că mai există un drum la jumătate. Un drum al jumătăţilor, zic, nu? Nu-nu-nu. Pur şi simplu un drum la jumătate. Scuturându-şi capul plin de bucle ca un incendiu, ea vrea să plătească impozit, vrea o slujbă babană, vrea... Oh, sfinţi din ceruri! O viaţă normală... Da, Mia, chiar ea, vrea o viaţă normală. Şi un mitocan care, după ce l-ai hrănit, îţi lasă în urmă o chiuvetă de farfurii? Surâde. Şi vacanţe exotice, nu? Poate, înclină capul plăcut surprinsă de gândirea mea. Trebuie întotdeauna să îmbini utilul cu plăcutul. Utilul? Plăcutul? Foarte, foarte ciudat, zic. Pentru că ea, ca să poată vorbi aşa, înghite nişte pilule multicolore ca un mozaic persan. Ce ironic, mai zic eu, ce ironic e totul. Da, dar totul e jumătatea, glumeşte şi surâde de una singură, aruncându-mi o privire scurtă, candidă.

Şi n-ai putea spune că asta e o discuţie între doi oameni care se cunosc de câteva minute.

Cioc-cioc, la uşă. Cine e? Mia, vecina... Fantastic. Nu mă aşteptam să am un efect chiar aşa de rapid. Ieşisem cu şevaletul în curtea interioară, lângă gardul care dă în mahalale... Sau ce a mai rămas din ele. În orice caz... Ieşisem cu şorţ, trei pensule şi paleta cu culori. Le simţeam curiozitatea, mă pipăiau cu ochii prin ferestre. Nici măcar cucoana nu mă abordă imediat. Era limpede că o intimidasem peste măsură şi nu puteam decât să mă bucur, sperând că relaţia noastră nu va evolua, că vom rămâne prieteni doar de la distanţă. M-am înşelat, după câteva ceasuri a venit molfăind o ciupercă murată, o bucăţică mică şi

zbârcită de ceva ca o gâlmă, fără culoare şi cu un miros tare, putred, semănând perfect în toate aceste detalii cu soarele crepuscular din lucrarea meu. Aââî, e urât, zice. Mda, poate... Cam. Sunt sigur că Picu are dreptate. Ai început să le faci pe toate urâte şi chiar şi tu te-ai urâţit, mi-a zis într-una din zilele trecute. Nu ştiu cum, dar se vede pe tine... Te-ai scofâlcit. Spunându-mi asta, se strâmbase, îşi încreţise chipul într-un fel ilustrativ, nu puteam să nu-l cred. Întotdeauna îl cred. Şi aş fi vrut să-i povestesc cum din cauza asta nu mai pot să mă bărbieresc ca lumea, prea multe cute în care să strecor cu grijă lama, şi poate şi despre dintele pe care l-am găsit în cafea, a căzut? Când a căzut? E al meu?

Javascript:;http:/www.respiro.org/Issue9/bd2.jpgjavascript:;ce chestie! Sau despre buba de la cur care îmi umple generoasă pânza lenjeriei, genitalele au bătut în retragere, dacă or mai fi pe undeva pe-acolo, sau despre faptul că nu pot să nu mă gândesc, de fiecare dată când îmbrăţişez plin de afecţiune un vechi prieten regăsit recent, că mirosul persistent de descompunere pe care am început să-l eman ar putea să îl deranjeze... Sau aş putea să-i spun care-i treaba cu râia asta sălbatică, fără leac, care ne atacă pe toţi şi care, în cele din urmă, nu m-a ferit nici pe mine, da, aş putea, dar oare chiar pot? Să zică iar despre mine că sunt un apocaliptic? Aşa că a trebuit să recunosc, ştergându-mi pensula de şorţ, că şi coana avea dreptate. I-am făcut cadou meşteşugul proaspăt, fără ramă, crud încă. Doamnă cucoană, zic, luaţi-l dumneavoastră. N-a zis nu. Mai târziu, am auzit-o şuşotind pe scări, vorbea cu vreuna din madamele ei: Fatăăă, cine ştie cine o fi ăsta şi cum o fi aterizat pe-acia pe la noi. Hohoteau ca două vrăjitoare nebune.

Şi vine deodată de peste garduri, din parcuri, de pe aleile dintre blocuri, acoperite cu bolţi de iederă opărită, de pe marile bulevarde prăfuite, întinzându-se înspre asfinţitul fierbinte, din sfredelul unui dentist sau din rahatul pe care câinele Divei îl lasă elegant lângă un boschet dhraghă, ce mhă buchur chă lh-am schăphat dhe fiermi, din nota de plată a unui chelner surzit de porcăriile pe care le aude zilnic, din galeriile duhnitoare ale metroului, dintr-o sală de aşteptare goală... Din ochii pustii ai

unui cap vorbitor în cutia televizorului… Da, e chiar aici şi noi ne facem că nu vedem… Stau şi îi ascult tăcerea inconfundabilă ore întregi, cu şevaletul amplasat aiurea… Dar ce vrea, ce vrea? Te întreb… Da, lifturi scârţâitoare coborând în puţul vieţii citadine, o rază de soare scurgându-se cleioasă prin fereastră, direct în cafeaua unui funcţionar cirotic, din cafea se ridică un miros tare, de coniac… Nimic de făcut pe aici, niciodată… Ce vrea? Te întreb, nu? Mirosul de plictiseală îngrozitoare într-un birou dintr-o clădire în care nu vrei să mai intri şi a doua oară… Curcubeele fosforescente ale smintelii luminând în noapte… Holuri pustii şi mute în care se aude bâzâitul neoanelor… Şi Diva trece, trecută, machiajul gros umplându-i ridurile, trece ca şi cum ar avea altceva mai bun de făcut… Şi câinele se opreşte o clipă, amuşinând o reclamă la pastă de dinţi care acoperă un zid igrasios… Un panou de siguranţe face scurt, siguranţele ţâşnesc prin găvanele hârcii desenate pe capacul cutiei… Două găuri fumegând şi o inscripţie: Nu Atinge Pericol De Moarte… Ministrul bate cu pixul în mapa de pe birou, un proiect plin de resurse nebănuite, priveşte pe fereastră cum Comisia – personaj tricefal omniprezent – trece într-o maşină cu girofar, cască şi îşi aprinde o ţigară… Nu? Te întrebi poate chiar şi tu… Oare chiar e aici? Da, dar ce vrea? Şi tu ce vrei? Dar ei ce vor? Aşteptând într-un hol lung, slab luminat, funcţionarul se răsteşte… Cineva tuşeşte stânjenit: ce caut eu aici? Ştii despre cine vorbesc? ca Moş Bibu care stă cuminte pe scăunel, în uşa mare de la intrare… N-are cap, mi-a zis cucoana. Cum n-are, că are… N-are, că e gol, n-are creier în el… Un război şi un glonţ nenorocit care i-a străpuns pălăria de tablă şi ţeasta şi i-a zdrobit piftia creierului… Aşa că i-au turnat prin orificiu nişte rumeguş sau poate nisip… au mers pe principiul oului de scamator, care poate să stea în echilibru şi pe muchia mesei… Să nu rămână omul cu capul gol… Atârnând într-un balans orb deasupra nopţii veşnice… Iar orificiul l-au astupat cu ceară… Sigur, poate o slujbă mai bine plătită, nişte vacanţe exotice, un pic de respect, o maşină nouă, un teve mai mare, amintirea tatălui, cineva cu care să stai de vorbă când ai probleme, legi europene pentru poporul asta nenorocit de maroni verzi… Înţelegi? NU ATINGE! Strigă ei… Peeeriiicool deEE mooaaarteee! Vine ecoul unduindu-se, ba se aude, ba nu se aude, familiar, din depărtare… Apoi uiţi totul şi o iei de la capăt,

aceeaşi alee pe sub bolţile de iederă opărită, lifturi scârţâitoare, neoane bâzâind pe holuri tăcute, muştele umplând în spirale camera prin fereastra deschisă… Prin fereastra deschisă, bulevardul înecându-se în asfinţitul prăfuit şi fierbinte, soarele căzut în râpa eternă a orizontului… Îndreptându-se spre departe, un om care ar putea fi tatăl meu, dar nu e.

Înţelegi? Poate? Atunci hai să o luăm altfel… Uite, bunăoară, ia omul ăsta care se grăbeşte la slujbă… Fă, cum ar veni, un sondaj simplu… Pune-l să-ţi zică în trei cuvinte, trei, nu mai multe, ce vrea el… Să nu-l crezi dacă îţi răspunde că vrea să fie un profesionist mai bun, sau să-şi cunoască dumnezeul, sau să-l lovească damblaua pe şeful lui, un tâmpit megaloman, pentru că l-a sărit de la primă… la dracu! Să nu crezi aşa ceva… Astea-s prejudecăţi, chestii de circumstanţă, aiureli cu care poate să-şi amuze prietenii dacă vrea… Roagă-l frumos să-şi ridice plăpumica aia roz, cărnoasă şi să-ţi dezvăluie văgăuna lui intimă, dintre coaste… Puh! Zboară funingine… Ce crezi că o să-ţi spună el că vede acolo? Exact! Acum înţelegi? Incredibil, el are tatuat în dosul limbii, direct pe capătul grăitor al osului care îi leagă creierul de inimă şi sex, verbul terifiant „A FACE”.

Cioc-cioc-cioc. Cine e? Întreb surprins. Ăăă Mia vecina ăăă de alături, zice Mia. Aha, fantastic, gândesc. Şi ce doreşti? Nişte apă. N-ai chuivetă în cameră? Am, dar nu curge? Nu curge? Întreb mirat. De ce nu curge? Ăăă, zice Mia, n-ai vrea mai bine să-mi ăăă deschizi uşa? Cum să nu, dar mai întâi trebuie să mă asigur. Sunt, de felul meu, un om precaut, nu-mi place să dea buzna oricine peste mine. Doar ce-o păţisem cu T. Cum, nu curge? Zic deschizând. Mia e mai degrabă scundă, are părul vopsit într-o culoare care nu există în nici un alt loc al acestei lumi, decât pe capul ei, trăsături ferme, dar delicate, o piele albă, suplă, bine proporţionată… Toate îi dau un aer de păpuşă vie, vorbind din punct de vedere strict profesional. Cucu, zic, e cineva aici, şi privesc peste buclele ei învăpăiate. Râde şi îmi arată în palma desfăcută o mulţime de grăunţe colorate. Trebuie să le iau acum şi n-am ăăă apă. Nu pot fără ele, zice cuprinsă de un tremur mărunt. O las să intre şi îi întind un pahar cu apă minerală. Noroc că sunt un tip precaut. Tu n-ai văzut ce e în

stradă? Mă întreabă. N-am văzut, trebuie să recunosc. S-a spart o conductă, s-a inundat tot cvartalul. Aha. Da, strada e deja un şantier. Ţevi şi noroi şi patru muncitori sprijiniţi în târnăcoape îl privesc pe unul cum sapă fără chef. Cine ştie cât durează, zice Mia privind pereţii plină de admiraţie. Ăăă reuşite schiţele astea, şi îmi întoarce un zâmbet foarte, foarte lat. Nu ştiu de ce, dar am impresia că ştiu ce vrea să mă roage. Auzi, zice ea, n-ai vrea, aşa, mai mult în joacă, să-mi faci şi mie un portret? Mia nu e o femeie care îşi pierde vremea cu fleacuri. Vorbind strict profesional, ar fi şi păcat. Ce fel de portret, o întreb? Ăăă. Mai degrabă un nud, şi faţa i se face ca părul. Nesperate bucurii pentru o zi atât de tristă, gândesc. Poate, dar nu acum, zic, altă dată. Dar îmi faci? Haide, zi-mi, insistă Mia, femeia-copil. Haide-haide, zi-mi, îmi faci? Fă-mi! Cum să nu, zic, privind pe fereastră, spre parc, cu plăcere. Auzi, dar tu ce cauţi pe aici? Mă întreabă. Pe aici? Nimic, ce să caut...

Muncitorul îşi dă cu târnăcopul în picior, un răcnet inuman sparge cerul. Ceilalţi hohotesc, în timp ce Diva intră în parc Choho, Coco? Îşi strigă ea dobermanul nevricos, mai nevricos ca un soţ uman, de atâta singurătate, cum stă acolo, în oglindă şi se piaptănă şi aşteaptă habar n-are ce, toată viaţa asta a făcut, şi părul i-a căzut aproape tot, şi ridurile nu se mai acoperă cu fardul scump, aplicat direct cu o mistrie, dintr-o găleată Paris-London-Newyork şi Coco, al treilea mascul din viaţa ei, şi te întreb: de ce unii oameni dau animalului de casă nume de-astea care spun totul despre ei, stăpânii lor? Brutus, strigă fata îmbrăcată trendy, cu pantofi albi, de sport şi fustă scurtă, de piele şi haină tweed şi poşetă de lac, îşi ridică ochelarii cu rame subţiri. Şi pudelul îngheaţă pe loc. Şi parcul e invadat deodată de oameni şi animalele lor. Un bărbat cu un papagal pe umăr, papagalul e beat, are un picior de lemn şi cântă cântece de inimă albastră afară-i vooospsiit garduuu' şi-năuntru-i leoparduuu', măi Ioaneee... Mai taci, Gicule, Jose? că m-ai tâmpit, zice bărbatul şi un puşti cărând în spate un acvariu de 30 de litri şi peştişorul auriu care se cheamă poate Jaws sau poate pur şi simplu Picasso, apare o altă doamnă împingând de la spate o broască ţestoasă pe care e lipit un abţibild: Shell. Trec unii pe lângă alţii în tăcere, ca nişte trenuri de mare viteză date

cu încetinitorul. Şi atunci se întâmplă, când? Cum? Nimeni n-a văzut nimic. Domnul cu papagalul sare la fată. Bestia ta l-a halit, auzi, Brutus, un nemernic, numai când auzi numele te trec fiori, bietul meu papagal! Papagal? Zice fata, nu era o gaiţă vopsită? Brutus al meu e aşa cuminte! Câinele îşi arată o pereche de dinţi de piranha, un implant scump. Poate fălcosul ăla, zice arătând spre peşte. Ăla câine? Zice puştiul, eu credeam că e o oaie cu măsele de tablă. Gaiţă? Zice domnul. Oaie? Zice fata. Fălcosul, sughite capul vorbitor în cutia televizorului, azi la prânz… Tragedie în parc… Transmite în direct reporterul… Telespectatorii noştri… Rating. Audienţă. Ochii i se scurg, pleoţ, din cap, ca nişte meduze moarte. Mira ţiuie, ne cerem scuze pentru această întrerupere de program, până apare Comisia – personaj tricefal omniprezent: se cer măsuri speciale, în conformitate cu situaţia dezastruoasă pe care o semnalăm aici, se aplică legea marţială, n-avem timp de aiureli, în plus, dă bine în jurnalul de ştiri.

Fuck me dead, we're so doomed! Îmi zice Picu, privind peste umărul meu unde priveam şi eu şi mă bate pe spate cu indulgenţă. Când mă întorc, îmi zâmbeşte adormit. Cum? Întreb. Unde-i Mia? Care Mia? Zice. Mia ăăă vecina de alături? Nu ştiu despre ce vorbeşti, uşa era deschisă, am intrat pur şi simplu. Ai înnebunit? Zice. Am înnebunit? Zic. Fantastic! Două personaje de duzină într-o broşură obscură de benzi desenate.

Îl găsesc în fotoliu, îmbrăcându-şi tăcerea meditativă în fumul pipei. Bătrânul, maestrul.

— Ce întâmplare fericită! Tocmai mă gândeam la tine…

Deşi tristă, o zi plină de voioşie.

— Mă gândeam că poate vrei să te întorci la catedră. Aş putea să vorbesc cu Decanul.

Nu ştiam de ce mă chemase. Dar, dacă acesta era motivul, puteam să plec chiar atunci. Bătrânul era pe jumătate sincer. Un fapt de necontestat. Părintele adoptiv, mentorul, tutorele tinereţilor mele până în momentul în care au apărut primele

ciocniri ideologice. Am fost şi am rămas pentru totdeauna un admirator sincer al anarhismului firesc, plăcut al faptelor vieţii, în vreme ce el, prin esenţa naturii lui profund didactice şi a vocaţiei pentru angajamentul politic, era un om al sistemelor şi al doctrinelor. În plus, merg pe principiul că nu trebuie să faci niciodată politică în familie. Propunerea lui de a mă înregimenta în scopul refacerii ţării în suferinţă după anii grei ai dictaturii mi se păruse la vremea ei foarte suspectă. Nu greşisem, foarte curând, febra inocentă a primilor ani de libertate se transformase într-o râie grea, nevindecabilă, o boală incurabilă, extrem de contagioasă, în condiţiile iminenţei unui faliment istoric care ne afectează pe toţi. Dar dincolo de disputele de idei erau multe alte momente memorabile, amintiri care umpleau spaţiul atelierului său, dându-i o aură specială, pe care nu o puteam vedea decât noi, momente care ar fi putut face orice întoarcere aici plăcută. În fond, bătrânul era acela care îmi formase şi îmbogăţise gustul şi o făcuse cu ştiinţă rară, apusă astăzi. Tocmai de aceea zic că era sincer, cumva, pe jumătate. Însă pe de altă parte ştiam că nu ar fi făcut-o, n-ar fi vorbit cu decanul, duşmani de-o viaţă. Avea în plus faţă de bătrân o glandă extrem de vie, care secreta acel hormon unic al oportunistului, bine mascat în intenţii bune şi un sistem de relaţii, legături şi obligaţii indestructibile. Omul-cameleon, batracian mimetic, împrumutând de urgenţă forma şi culoarea mediului, a timpului, a tendinţelor generale, înzestrat cu senzori extrem de delicaţi, cu care depista nevoile celorlalţi, şansa, îţi simţea ruina şi o transforma fără scrupule în capital. Natură omenească de o asemenea complexitate, încât foarte uşor – o joacă de copil – se poate face indispensabil, creându-ţi iluzia unei mame ocrotitoare. În apropierea lui nu vezi decât oameni străbătuţi de o recunoştinţă neţărmurită, chiar dacă ei sunt cu un picior în groapă, chiar dacă simt, cumva, că vinovat de acest lucru se întâmplă să fie chiar omul pe care nu se pot abţine să nu-l iubească necondiţionat. Camarad de nădejde în regimul cenuşii, figură de bază acum în aparatul de stat. Trăim vremuri în care omul poate ocupa câte funcţii doreşte, nu? Desigur, intervenţia bătrânului pe lângă Decan nu era în nici un caz o manevră indicată. Chiar dacă cei doi trăiau înfrăţiţi de această ură neîmpăcată, relaţia lor întărindu-se prin diverse premii pe

care şi le acordaseră reciproc de-a lungul mileniilor – premiul pizda mă-tii de securist pentru întreaga activitate, premiul intelectualii democraţi sunt nişte căcăcioşi, laşi şi fătăli, aşa că mucles pentru rezistenţă prin cultură şi multe altele şi prin acuzaţii grave pentru clientelism, nepotism, politizare a instituţiilor culturale, deturnare de fonduri, care au curs în ambele sensuri. Eu, dacă îmi permiteţi, îi văd pe amândoi la fel de răi şi nu simt că intervenţia vreunuia dintre ei mi-ar ameliora situaţia.

— Nu, nu cred că e nevoie.

— Dragul meu, nu mă surprinde atitudinea ta, dar martirajul tău e inutil şi caraghios. Eşti un bărbat matur, aştept de la tine ceva mai multă luciditate.

Cine mai are nevoie de martiri astăzi? Un concept perimat.

Prea multe cuvinte pentru un adevăr simplu, plus o jumătate de minciună. Aş fi vrut, aşa cum îmi veneau cuvintele, ca o secreţie a propriei mele boli, să îi explic că martirajul de care mă acuza era mult mai complex şi începea cu tatăl meu. Ei aveau nevoie de martirajul lui şi în felul ăsta reuşiseră mă transforme, fără măcar să bage de seamă, şi pe mine într-unul. Bătrânul nu putea în nici un caz să fie sincer. În timp ce eu aveam nevoie de tatăl meu aşa cum fusese el, un om trântit de valul timpului pe care îl trăise, fără coloratura demagogică e creatorilor de eroi, fără încărcătura maliţioasă a demistificatorilor. Foarte ciudat. Foarte, foarte ciudat tocmai el să-mi spună aşa ceva.

— Sper că ştii ce faci. În orice caz… Mă gândesc că acum ai timp mai mult pentru tine, aşa cum ţi-ai dorit mereu… Într-un fel, te invidiez, să nu mă înţelegi greşit. Nu-ţi invidiez situaţia, ci hotărârea. E poate ce ai tu mai de preţ.

Îmi vorbea ca unui şcolar. La dracu! Şi pentru câteva momente o panică zvârcolitoare îmi răsturnă pământul. Acesta nu este un dialog. Nici măcar dincolo de cuvinte, discursul gesturilor subconştiente sau al subînţelesurilor care ţâşneau din fapte mai vechi, nu există o comunicare. Vorbeam fiecare o limbă

personală, una care nu poate ieşi din argoul intim al obsesiilor, al reproşurilor şi al frustrărilor. Nici un fel de anticipaţie plină de înţelegere sau întâmpinare pentru mizeria celuilalt. Decanul? Martir? Hotărâre? Spânzurat cu picioarele în sus, îl privesc perplex şi nu găsesc nimic de spus, las tăcerea să se încarce de vagi bănuieli, de suspiciuni. Şi în jurul nostru aura cu gust de miere coclită a unor amintiri care în aceste circumstanţe devin inutile, un balast de care aş vrea să scap. Dar cum, fără să jignesc omul din faţa mea? Şi el, îmbrăcând din nou fumul calm al pipei, mă priveşte cu nelinişte, ochii strălucitori şi decoloraţi de bătrâneţe îmi măsoară indispoziţia pe care nu mi-o pot ascunde.

— Evident, eşti mai tânăr decât pari. Mult mai tânăr.

Îmi trânteşte iar căcatul ăsta, din răzbunare, ros de teama că s-ar putea să-l judec. Ar prefera să mă audă vorbind, orice, dar să spun ceva... Chiar şi ceva rău, care să-i confirme preconcepţiile, să-i confirme, zic eu, propriile sale păreri de sine.

Dar acest box mut al ambiţiilor diferite nu e totul. Nu are cum să fie totul. Şi bătrânul, dacă era meschin şi se temea că-l judec, ştia foarte bine pentru ce aş putea să o fac. Întotdeauna femeia din spatele bărbatului. Cine este lady Macbeth? aşa obişnuia să spună odată. Da, dar lady Macbeth avea o reputaţie dubioasă, nişte farmece trecute, o frunte îngustă şi picioarele cam strâmbe, gusturi, nevoi şi ambiţii destul de comune, grotesc mascate de un complex de superioritate extrem de zgomotos. Şi atunci? Cum s-a întâmplat? În comparaţie cu rafinamentul bătrânului părea şi mai ridicolă. Muza lui e din aceea specie banală a fumătoarelor de Kent, care poartă cercei stridenţi cu care îşi semnalizează intenţiile şi rasa specială, îţi vorbeşte despre croitoreasa ei, o tâmpită, trebuie să o învăţ eu meserie, şi abordează deseori poziţii neo-feministe agresive pentru a-şi justifica deciziile... Nesăbuinţele firii. Sunt de zece ani împreună şi eu nu am reuşit în tot acest răstimp să mă obişnuiesc cu manierele ei mimate. Intră cu o sticlă de gin într-o mână şi trei pahare în cealaltă, refuz băutura doar pentru a o vedea cum se încruntă. Se aşează pe braţul fotoliului bătrânului şi începe să-şi

maseze uşor tâmplele. Lumea spune că migrenele ei sunt doar un subterfugiu pentru a-şi ascunde de bătrân infidelităţile. În urmă cu zece ani, se lansase ca agent de artă, indiferent ce vrea să însemne lucrul acesta. Unul dintre protectorii ei se pare că intrase sub incidenţa codului penal şi ea trebuia să-şi găsească un nou acoperiş. L-a cucerit uşor, încurajându-i ascensiunea politică. La vremea respectivă, bătrânul era în mare vogă în partidele de opoziţie. Avea un trecut curat şi venea dintr-o familie cu ani grei de puşcărie în regimul cenuşii. I-a îngrijit câteva expoziţii personale şi l-a pus în legătură cu un galerist din Franţa, fost iubit, cică. Şi deodată o grămadă de dubioşi au început să se fâţâie prin atelierul bătrânului, presupuşi oameni de afaceri, amatori de artă, băgători de seamă, toţi cunoscuţi de-ai ei, cunoscuţi într-un sens cât se poate de biblic, jumătate dintre ei foşti securişti mărunţi. După doi ani, bătrânul se cam dusese la fund, iar competenţele şi sprijinul lui politic direct se dovediră ineficiente. Îl tocase şi doar intervenţia Decanului l-a salvat de mizerie, de datorii şi de toţi acei păduchi fandosiţi, o materie umană amorfă în reorganizare sub noul regim. Avea nevoie de un duşman şi cel mai bun duşman e acela pe care îl cunoşti cel mai bine. Aşa că l-a reanimat, atunci am avut senzaţia că a avut o discuţie şi cu ea, şi l-a scos din nou în prima linie. Cu ocazia asta am înţeles că, de fapt, Decanul chiar ţinea la el într-un mod bizar, destinele celor doi, deşi specii inamice, erau sudate până la moarte. Şi probabil că, dacă vor muri, o vor face împreună, ţinându-se în braţe. Bineînţeles că ea nu s-a potolit, s-a îmbolnăvit subit de migrene. Şi astfel s-a născut lumea spune.

Tatăl meu fiind doar un pretext pentru a mă scufunda în această oboseală a-nu-face-nimic-pentru-nimeni-nici-măcar-pentru-mine… Da. Adică eu un erou metafizic, aşa cum mi-a zis Mia? Zice Mia: aha eşti un erou metafizic… Dar ce cauţi tu pe aici? Aşa m-a întrebat… Erou metafizic pe dracu! De unde îi venise chestia asta? De unde învăţase ea să vorbească aşa? De parcă îi păsa! De parcă avea vreo importanţă pentru ea! Mă trezesc, mă trezeşte această linişte siderală dinaintea zorilor, o cunoşti? Vara la începutul lui mai, plopii foşnind vătuit, castanii arzând miresme incendiare în lumânările florilor, le poţi vedea în

întuneric sub formă de vapori fosforescenţi, teiul gata să facă explozie şi atunci toate se opresc ca într-un suspin, turturelele cu capul sub aripă, greierii îşi opresc frământarea metalică, bezna, de-a lungul şi de-a latul oraşului, ţiuie mut, doar pentru o clipă, ca şi cum toate ar trage aer în piept pentru a-şi face curaj să dea ochii cu soarele, omul despietrindu-se din vise glorioase, peisajul îşi face curaj să-l trezească, o clipă ca o părere a morţii trecând pe acolo şi omul cu deşteptătorul înfipt în ureche, gata să-şi pornească asediul, să-şi urmeze Visul, soarele încordându-se mut sub râpa curbă a orizontului, rândunelele cu ciocul în gaura cuibului, toate, toate gata să ţipe: să vină eroul metafizic... Fiara metafizică... Şi apoi explozia... Plopii ciocnind săbiile, răcnetul rândunicii, şinele scârţâitoare, castanul scuipând proiectile de oţel, turtureaua scoţându-şi de sub aripă privirea roşie, asasină, metroul scurmând pământul la cap de linie, ceţuri verzi împrăştiate în lumina vânătă, lumina vânătă – emisie hipnotică în care vezi nevoia lui mâine, indiferent de condiţiile meteo, indiferent de climatul geopolitic, indiferent de moartea ca o părere, străbătând supersonic vise... Şi eu chiar acum, în această linişte siderală, natura sărbătorind cu teamă eroarea umană, acum, mă trezesc: erou metafizic? Zic, de parcă aş fi dormit, nu dormeam, mă prefăceam doar că dorm, stăteam acolo în pat, cu ochii scufundaţi în vidul propriu post-coital – grea ocupaţie! Ca şi cum aş fi dormit şi atunci mă trezesc şi întând mâna în pat... erou metafizic? Întreb... Dar mâna cade în golul de alături, golul din pat care păstrează mulajul trupului Miei în salteaua ca o cocă dospita, ca într-o cocă dospită, ea nu mai era acolo, decât sub formă de miros acrişor de trup chinuit de pofte şi o căldură ca o mulţumire suspectă în capul pieptului şi câteva usturimi plăcute prin zonele moi... Şi tăcerea siderală care se sparge şi camera întorcându-mi ecoul propriei mele voci, erouuu meeetafiiziiic... Imn etern, valabil pentru o omenire întreagă, prima vrabie pe pervaz, soarele trandafiriu-greţos, direct în sus, cântând ca un june tenor... Rândunica răcneşte – un vechi deşteptător ruginit... Cioc-cioc, ceva mai devreme la uşă... Ei, dar mi se pare că lucrurile se repetă, îmi zic... Mă bâţâi precaut în dosul uşii... Şi, din felul cum aerul scoate sunete pe holul luminat de un singur bec economic, nu pot să nu îmi dau seama că Mia vine să-i fac portretul sau nudul, îmi e greu să mă

pronunţ… Nu apuc să deschid uşa că ea, femeia-copil, ţuşt, pe sub braţul meu direct în cameră, într-o cămaşă bărbătească de in, lălâie şi o fustă simplă kaki… Înhaţă un scaun şi se face ghem în el… Cum? Întreb auirea… Haide-haide, zice, îmi faci? Şi clipeşte de trei ori, făcută covrig, gâtul înţepenindu-i într-o poziţie care-i evidenţiază umerii şi bărbia şi care, în ansamblu, îmi lasă impresia unei vaze ieftine… Relaxează-te, îi zic… Nu e nici o grabă… Şi ea începe să-şi plimbe ochii pe pereţi, uşor dezamăgită… Nu sunt schiţe, îi zic, sunt studii… Şi se înmoaie şi buza de jos îi cade puţin, undeva luceşte argintul unui inel, cămaşa i se lasă pe spate, ochii lichizi, de culoarea şi consistenţa unei cafele fierbinţi… Câteva clipe şi vaza a devenit trup… Doi şerpi acolo… Un trup… Trei sau patru şerpi împletiţi… Şi într-o mişcare lentă, ca o iluzie optică, abia surprinsă cu coada ochiului, aşa cum te întrebi uneori străbătând muzee: nu cumva marmura aia cu forme suple era pe soclu? Scoate un umăr, un călcâi roz, un picior moale cade mort de pe scaun, un sân transparent cu sfârc isteric, străpuns de un bob de argint, genunchele globular, fusta se ridică, cămaşa pe şolduri… Ooo, chiar şi în această lumină de mormânt cu aviz de la urbanizări pot să recunosc un Balthus, sau poate doar o parodie de Balthus – trebuie întotdeauna să ne arătăm un pic rezervaţi… Aşa că încerc sa imit lumina soarelui cu tot arsenalul de lămpi şi veioze şi lumânări de care dispun şi o supun unei priviri contemplativ-hipnotice… Şi de undeva din acel trup… Şase şerpi făcându-şi siesta, scurgându-se într-o alunecare iluzorie, apare şi celălalt picior… Multă, multă lumină şi umbre care se lungesc pe sub scaun şi se adună iar… Şi o voce cu modulaţii catifelate, o voce care vine de undeva din acel trup… Foarte mulţi şerpi încolăciţi acolo… O voce molatecă, fără ecou îmi recită această odisee despre fete sărace, despre o viaţă normală… Chiar aşa? Zic… Normală? Cu gândul la grăunţele farmaceutice de azi-dimineaţă… Da, normală… cu vacanţe exotice, cu o slujbă pentru care să te invidieze toată lumea, cu un şef slinos… Despre mătuşa şchioapă şi ce i-a zis ea ei când a plecat de acasă, câinoşenia lumii, despre trupa de amazoane a şantajistului… Într-o zi, când o să fac rost de bani, o să-mi scot tatuajul asta de rahat… Un nemernic, mă crezi? Le stigmatizează pe toate, le oferă unor barosani şi apoi îi stoarce

de bani, fericire şi chef de viaţă… Apoi tot ea, Mia… Ce naiba, tu nu ştii ce greu se fac banii astăzi! Dar se pare că nu prea îi mai merge, s-a încurcat cu cine nu trebuia… Imposibil să nu recunosc un Balthus, chiar dacă am nişte rezerve, doar aşa, din principiu… Deşi ce fac eu cu cărbunele e altceva… Totul e urât, umbrele prea dense, rotunjimile au ascuţimi de fiinţă ieşită din bolgiile iadului, în maniera picturii bisericeşti… Totul se alungeşte, uşor curb, strâmb… De fapt, o mitologie urbană… Măcinată de râie… Soarele are tonuri crepusculare, de mătasea broaştei, de ficat bolnav, de tartru… Privirea încărcată de o durere fără nume, polimorfă… Câteva raze din lumina solară recreată artificial îi străpung mânile şi tălpile… Pare o pasăre prinsă în vitrina cu exponate a doctorului ZZ, o ciudăţenie atât de banală, încât trece pe lângă tine pe stradă şi nu o observi… Plin de ele, parodii de Balthus… Sau de Giger, poate… O armată de ciolane strălucitoare pe bulevardul prăfuit şi încins… Îndesându-se cu o furie suspectă în clădiri, aglomerări de birouri… Bărbaţi cu costume ieftine, pătate de sosuri pe piept şi de urină la şliţ, coborând cu capul sub braţ în subsoluri… Şi alţii coborând din Peugeot… În leasing… Trec pe lângă tine şi nu-i recunoşti… Ciudăţenii banale… Costume de lux şi acelaşi unic miros din panoul publicitar… Ciudat, dar banal… pe bulevardul incandescent… Vorbind despre salarii şi restaurante, despre prime şi rate, despre dobânzi şi vacanţe exotice… Despre pastilele cu zinc… Mătreaţa şi căderea părului… Nervii zbârnâitori. Ca şi cum zincul ăsta ar fi un fel de ciment miraculos care o dată intrat în trup… Îţi lipeşte părul pe dinăuntru, somnul pe creier, dinţii pe gingii… O cafea? cu zahăr sau cu măsele? Îţi unge coardele nervilor făcându-le să vibreze în ritmuri optime… Îţi bombează încrederea de sine… Nu că ţi-ar lipsi… Ce motive ai avea să îţi lipsească? Niciunul, nu? În asemenea condiţii, când n-ai mai rămas decât o piele ca o velă întinsă pe ciolane, când n-ai mai rămas decât haina pe care o porţi sau maşina pe care o conduci, un citat ca un slogan, reflex mecanic al civilizaţiei care te înconjoară, nu poţi să fii decât propria ta zeitate… O zeitate cu nume farmaceutic, navigând rânjind subţire, sardonic, poate, cu pieptul în faţă, printre propriile tale înfrângeri şi umilinţe, pentru că oricum eşti mai bun ca ceilalţi, chiar dacă habar nu ai cum sunt ceilalţi, costume sau maşini sau statistici sau, în orice

caz, busole contrafăcute în plută de plastic Made în China… Auzi, zice Mia, un cuib de şerpi curgând de pe scaun, dar tu ce cauţi pe aici… Şi pentru ca nu cumva să cred că-i pasă, mi-o trânteşte pe aia cu eroul metafizic… Ştii ce, am obosit, n-ai vrea să-mi masezi un pic umerii? Fiind de felul meu un mare tâmpit, îi masez umerii, contaminat de frisonul ei mirosind acrişor a trup încins de pofte… Ştiu, aşa ceva nu se face, eu nu amestec niciodată utilul cu plăcutul… Pentru ca în cele din urmă să mă trezesc strivit de pat, în lumina palidă a zorilor de vară la jumătatea lui mai, rândunica dând semnalul pentru măcar încă o decadă… Zei cu nume melodioase, farmaceutice, pe a cincea de Beethoven, transpusă în ritmuri de rock comercial… Mai departe nu pot să mă pronunţ, având în vedere vârsta mortalităţii la bărbatul modern… Mai sper la măcar douăzeci de ani în care, deşi nu mai aştept nimic, aştept totul, un mecanism interior greu de stăpânit ori descifrat, dar pe care îl numesc, în virtutea unui sistem de prejudecăţi, conştiinţă… Casc şi mă gândesc că toate lucrurile sunt exact aşa cum trebuie să fie, ceea ce înseamnă că, dacă e într-adevăr ceva greşit, acest lucru nu poate să fie decât, după cum ar spune Victor, căcatul din trecut… Deşi mă tem că asta nu-i decât o manieră speculativ-evazivă de a ne dezvinovăţi, de a ne amăgi că noi am fi putut să fim altfel, striviţi de un viitor care deja duhneşte… Şi în care nu putem păşi decât alegând drumul la jumătate…

Mă strecor afară sperând că voi rata întâlnirea cu coana. Nu am nici o şansă. E acolo, vie, deşi nu pare, ţeapănă, în scăunaşul ei cu trei picioare, învăluită în ceaţă de fum şi praf. Mult mai viu pare moş Bibu cel fără cap, îmbujorat, cu pipa din lemn de şpârţ înfiptă între dinţi.

— Ia, mă, şi toarnă-ţi şi tu o cafea că după cum areţi cre' că ai nevoie de-o găleată. Îmi indică cu bărbia bucătăria.

Nu cred că a fost o replică spontană, ci una gândită îndelung, cred că mă pândea. Ba chiar aş putea să bag mâna în foc că mă pândea. Pe faţă i se lăţi un zâmbet plin de subînţelesuri.

— Văz că eşti uun uom tare ocupat. Ieri te-a căutat deja două persoane, matahala aia şi uun domn, şi când zice „uun domn” îi

răsună în voce un tril plin de respect. Ce să mai vorbim de ce făcutărăţi azi-noapte!

Sar peste subtilităţile babei şi îmi afirm bănuiala că, spunând „uun domn”, se referea la Picu. Trecuse ieri să mă anunţe că Maestrul ar fi vrut să mă vadă, eventual să-mi vorbească. Nu mă mir. Picu are această calitate, în ciuda aerului său de momâie, ori poate tocmai de aceea, de a trece drept o persoană extrem de serioasă. Ceea ce umanitatea obişnuieşte să numească „un domn”. Sigur, Picu, atunci când e treaz, poate fi numit „un domn”. Dar, cel mai sigur, poate fi numit astfel când moţăie pe el. Pentru că, atunci când e treaz, există riscul să-şi strice reputaţia de „domn” cu un discurs copilăros despre diverşi eroi de benzi desenate, discurs pe care şi-l condimentează de obicei cu replici din filme americane. Nu, nu mă mai mir. Am făcut-o de atâtea ori în adolescenţa noastră. Avea un succes demenţial chiar şi la şcoală, unde se trezea dând răspunsuri exacte unor probleme care frământau eminenţele şcolii de secole, făcându-le se scobească în nas pline de invidie, se trezea premiat la concursul de meserii Să ţesem corect pentru diverse goblenuri sau golgeterul campionatului interşcolar de fotbal. Cum, când el în tot acest timp dormise? Ei bine, oricât ne-am fi străduit noi, cotonogindu-ne, să vârâm în poartă mingea, oricât am fi scuipat printre dinţi, sau ne-am fi crăcănat după moda vedetelor marilor stadioane, ultimul om de care mingea se lovea în traiectoria ei bezmetică, înainte să intre în poartă, era, de cele mai multe ori, Picu. Însă Picu avea şi momentele lui neplăcute. I se întâmpla să o încaseze aşa cum nici un alt elev nu reuşea. N-am să-l uit niciodată cum, la o oră de istorie, întrebat de profesor câteva amănunte neesenţiale despre răscoala chinezească a turbanelor galbene, ori a ochilor vineţi, doar aşa, ca să ne arate că suntem nişte derbedei irecuperabili, Picu a sărit în picioare, direct dintr-un vis, gesticulând cu mâinile prin aer ca un cocostârc karatist, răcnind: I'll fuck you în the ass, scumbag, în maniera personajelor lui preferate. Răspunsul profesorului a venit sub forma unei perechi de palme atât de puternice, încât bietul băiat s-a învârtit în loc, o data într-un sens, apoi în celălalt. Se poate ca profesorul respectiv să nu fi priceput cu exactitate înţelesul cuvintelor lui Picu, cu siguranţă îi sunaseră familiar, tâmpit nu

era, dar o revoltă de neimaginat îl cuprinse pentru că tovarăşul elev folosise un limbaj din filmele capitaliste, atât de revoltat, încât nu doar că i-a mutat fălcile, dar l-a şi tuns în cap ca pe un ocnaş. Profesorul respectiv se întâmpla să fie secretarul organizaţiei de partid pe liceu şi acela care ne plictisea cu prelungi şedinţe în care discutam realizările partidului, calea luminoasă şi multe lucruri legate de disciplina şcolară. Cu sau fără intenţie, Picu a fost atunci eroul nostru. A doua zi a încasat o bătaie similară de la un alt profesor la fel de zelos ca primul, pentru că a venit la şcoală cu ţeasta rasă. Că doar nu suntem la şcoala de corecţie. Protestele lui adormite se pierdeau sub o avalanşă de pumni, ceva în genul şcolii de corecţie, dar mult mai rău. Acest alt profesor era poate şi mai sinistru decât primul, fratele unui personaj celebru dintr-un minister, se spunea despre el că are grade şi umblă uneori cu pistol la el. Drept răzbunare, Picu i-a îndesat, într-o seară de noiembrie, un cartof în ţeava de eşapament a Volvo-ului nou-nouţ. Mie, impresionat de legendă, îmi era teamă că, dacă îl prinde, îi zboară creierii. Dar ura lui neîmpăcată nu atât pentru sistemul de învăţământ al regimului cenuşii, cât pentru sistemul de învăţământ în general are o istorie mult mai lungă. Refuză şi azi cariera profesorală, preferând să doarmă liniştit într-un post de bibliotecar, într-o bibliotecă publică. În ceea ce priveşte talentele misterioase ale lui Picu, am fost multă vreme tentat să le dezleg, plasându-le alături de ozenistice, fenomene paranormale sau altele. Am renunţat, după ce toate încercările mele s-au dovedit a fi pure speculaţii în care teorii despre starea alfa a undelor cerebrale se amestecau cu telepatia sau cu diverse tehnici yoga, dar fără un fundament ştiinţific. Cred că toată şmecheria e o farsă involuntară, generată de aerul lui serios, de momâie şi de anumiţi factori care ţin de întâmplare. Oricum, din Picu n-a mai rămas mare lucru, „un domn”, o ciudăţenie banală, treci pe lângă el pe stradă şi se poate să tresari uşor când îi auzi discursul atins de râie despre spidermani sau alţi supermani în colanţi sau cu capă care sunt singurii care pot salva ţara de la faliment şi îndobitocire. Cu excepţia acelor momente în care, cuplat la o tensiune interioară de nedescris, se transformă într-o lampă nucleară şi atunci spune şi face lucruri de neînţeles, dovedind curaj şi caracter. Picu.

Boala secolului nu e cancerul, nu e nici ciuma, sau holera, sau SIDA, nici păduchii, sau analfabetismul generator de incultură şi întreţinător al prejudecăţilor şi credinţelor populare... Nu, nu sunt nici războaiele, nici supertehnologizarea... Ele pot fi, cel mult, efectul acestei boli cumplite... Râia. Râia verde... Lasă urme grele în carnea omului... Răspândirea şi complexitatea ei o fac practic insesizabilă. Pentru că cei care nu suferă de pe urma ei sunt mai puţini decât cei care suferă, se poate vorbi de o răsturnare de perspectivă, în virtutea unei legi nescrise care spune că ce-i mult e bine... Astfel, se poate spune despre tine că, dacă nu eşti bolnav, nu eşti de loc sănătos. Bizare lucruri.

Nu intenţionez să-l supăr pe bătrân. Nu, pentru nimic în lume. Jocul nostru de tăceri şi priviri piezişe e suficient. Mai mult decât nimicurile unei pălăvrăgeli prefăcute şi inofensive, dar mai puţin decât o ceartă eliberatoare, ca şi cum, intraţi într-o nouă etapă, ne reevaluăm strategiile. Poate că tocmai acele eliberatoarele certuri edificatoare ne-au adus aici, în aşa fel încât abia mai găsim să ne spunem ceva. O deprimare absurdă şi de neînţeles ne apasă pe amândoi în egală măsură. Tăcerea se acumulează, foarte rar întreruptă de monosilabe frânte, până la un moment în care amândoi ne dorim ca unul dintre noi să se ridice şi să plece. Acela nu pot fi decât eu. Când mă conduce la uşă îmi zice:

— Totuşi, înclin să cred că ai o substanţă de derbedeu în tine. Păcat că ai crescut fără tată. Se poate să mă fi înşelat chiar atât de rău? Am auzit că mai nou te vezi cu...

Pronunţă numele lui T cu un dispreţ vâscos, îngălat în râie.

Ecoul paşilor pe gresie, uşa aproape că mi-a atins nasul, zdrang. Nu ştiu ce a dus la această situaţie, s-au adunat mai multe... Poate discursul meu din aula studenţească, poate faptul că nu am putut să-l privesc indiferent cum s-a sinucis într-o relaţie aberantă, poate refuzul meu de a mai comunica cu el, poate multe altele pe care nici măcar nu le-am băgat de seamă. Nu reuşesc, nu mă străduiesc îndeajuns? să înţeleg de ce m-a chemat. Aura din atelierul bătrânului, în chiar acest moment, se transformă într-un morman de balegă. Am această presimţire, stând cu nasul lipit de uşa lui, auzindu-i ecoul paşilor.

Plec aiurea, târâş, să-mi caut un remediu. Ştiu în zonă un anticariat mic, singura chestie care îmi vine în minte. Un album m-ar scoate la lumină şi nu pot să mă gândesc decât la un Veronese… Sau un Tintoretto… În mod sigur un Pisanello. De ce? Mia, chiar Mia. Am descifrat-o dis-de-dimineaţă, din memoria proaspătă, stând în pat şi prefăcându-mă că dorm, deşi recunosc că nu trebuia să mă prefac, de vreme ce ea nu mai era acolo, decât sub forma de miros acrişor şi multă căldură. Atât de neaşteptat! Adică, gândeam eu, o Mia balthusiană e în regulă, dar e prea puţin. Acestă căldură nu poate fi sărbătorită decât într-o manieră clasică. Scormonesc febril prin rafturile înmiresmate de cărţi, să nu-mi spuneţi că nu vă seduce mirosul nemuririi! uneori sexele şi cadavrele sfinţilor au acest miros, sap cu degete nerăbdătoare, răvăşind hârtia care miroase a timp veşnic în vreme ce mintea lucrează exact în acest sens. Mia în plină Renaştere, o contesă venetă în profil plat, fără adâncime, în fundal… O tufă de iasomie? Poate. Pisanello, nu-i aşa? Ei bine, ar fi prea simplu, prea puţin, prea inexact. Găsesc că un pic de kitsch pop ar fi exact elementul de maximă desfăşurare a sentimentului, o gamă de culori neon, aprinse ca trupul ei, cuibul de şerpi. Mă plimb auirea printre rafturi, creierul lucrează în această direcţie, şcoala de la Veneţia 400-500 am aşezat-o în coş şi dau peste o carte care îmi sare, nu e vina ei, în ochi. E prea nouă, n-are praf, e pur şi simplu lucioasă. O apuc, împins de o curiozitate firească şi găsesc un Blecher într-o ediţie recentă, un fel de opere complete, scoasă la o editură cvasianonimă din sud. O răsfoiesc aiurea. Se pare că volumul, deşi destul de recent, a cunoscut prea mulţi cititori. Spun asta pentru că fiecare şi-a lăsat o urmă pe el şi a prins aerul unei catastrofe învelită în hârtie lucioasă. Dacă generalizăm… Putem exclama: eh… Aceeaşi veche poveste! Dincolo de dedicaţia de pe pagina de gardă – Domnului D, cu simpatie şi mulţumiri pentru tot ceea ce a făcut pentru mine – aoleu! paginile au colţurile îndoite, nişte pete dubioase, cineva a subliniat cu creionul unele ziceri interesante, altcineva a mâzgălit nişte… Versuri?

— În oraşul muşuroi,/ Gigi merge la serviciu în fiecare zi,/ Într-o seară a plecat după ţigări/ Şi s-a întors după douăzeci de ani –

colosal! Aproape că am pus-o în raft, când cartea se deschide la ultima pagină. Scrisul mărunt, des, nervos îmi sare în ochi imediat: Hey, mister teacher dude, go to: www.darkstar1.co.uk. Dacă te interesează boala verde, trebuie să citeşti despre anunnaki. Dar asta nu e decât un mumbo-jumbo pseudoştiinţific. DI-VER-SI-U-NE. Fă-ţi temele şi mâine – restul. Amestecul de limbi şi naivitatea stilului mă amuză, dar ceva îngheţat mi se caţără pe şira spinării. Am convingerea că aceste rânduri îmi sunt adresate mie. De ce? Teacher dude sau mister teacher dude. Am avut pentru o scurtă vreme o studentă care îmi spunea aşa. Era o creatură androgină, slăbănoagă, o gotică insolentă, în bocanci şi jeanşi negri mulaţi şi hanorac cu glugă, toate de la solduri, cu părul deranjat, ras pe tâmple, vopsit în patru culori. Aş putea spune că şi mintea îi era puţin deranjată, pentru că tot ce reuşeam să scot de la ea erau nişte desene cu încercănaţi cu capetele străpunse de săbii complicate, modelele, de altfel bine hrănite, le vedea scheletice. Poate cam întârziată, dar nu cred că era lipsită total de talent. Odată le-am adus în atelierul studenţesc nişte flori şi i-am pus să lucreze ceva după ele. Slăbănoaga le-a pictat incredibil de realist, doar că le-a făcut uscate. Cred că în cele din urmă şi-a băgat minţile în cap, a renunţat la prostii şi s-a realizat. În orice caz, a renunţat la studii. Acum pictează afişe pentru cinematografele din periferie, sper… Spre binele ei şi al celor trei copii pe care îi are, dacă nu cumva face acele huse odioase din piele pentru brichete pe la vreun târg de vară. Aşadar… Ceva rece continuă să-mi urce pe spinare. Dublu ve de trei ori dark star 1 co uk. Jur ca nu ştiu despre ce e vorba, bănuiesc că e o adresă de internet. Dar boala verde? Râia? Brrr. În fine…

Grecu e în spate, pe terasă, sunt toţi acolo, exact aşa cum i-am lăsat acum doi ani. Îmi vâr cărţile sub braţ şi îmi umplu pumnii cu măsline spaniole dintr-un borcan grăsan şi cam murdar, chiar sub privirea placidă a fetei de la tejghea. Îi fac cu ochiul din reflex, iar ea îmi zâmbeşte stânjenită, cu siguranţă îşi aminteşte de mine. Căldura care îmi alungă animalul mic de pe şiră o pun pe seama faptului că mă aflu din nou la Grec, o spun cu mare tandreţe, locul unde ne strângeam odată, iar ceea ce discutam noi aici… Ei bine, dacă umanitatea ar fi avut cunoştinţă, grupul

lui Breton, cu sau fără genialul Avida Dollars, nu ar fi părut altceva decât o ceată de smintiţi adunaţi într-o sectă comiţătoare de sinucideri ritualice în masă... ca în Madagascar. De fapt, după informaţiile mele, asta li s-a şi întâmplat în cele din urmă... Măcar unora dintre ei. Nu m-aş mira dacă acelaşi lucru ni s-ar întâmpla şi nouă... Mă rog, unora dintre noi. Înfoi bine nările şi recunosc mirosul exotic de uzo care se simte prin cel de scorţişoară, piper, vanilie, cafea, cacao, sângele unor crime posibile, sincere, dar neîntâmplate pe motiv de laşităţi civilizate... Şi, bineînţeles, multe alte bunătăţi culinare care vin din bucătăria minusculă din spate. Nu, n-am uitat niciodată această grădină magică unde fluturii ţi se aşează în palmă ca să-i mulgi de lapte dulce în cafeaua însorită de dimineaţă, iar iedera îţi vorbeşte cu vocea a o mie de stewardese, unde zidul din cărămidă roşie seamănă, în serile de vară, cu o turmă de rinoceri-balerini, dasând mambo sub valurile voodoo ale lunii... Doar aici am simţit o dată sau de două ori că nu există moarte, dar era spre dimineaţă şi Grecul îşi epuizase cu noi rezerva de vin şi o asemenea experienţă nu cred că se mai poate repeta. Acum îl văd prin perdeaua de mărgele, afară, în cămaşă albă, asortată cu pantaloni negri şi sandale, şorţul curat, legat cu o fundă ridicolă la spate, mustaţa bine cioplită. Ceilalţi citesc ziarele de prânz într-o tăcere solemnă, iar el se apleacă peste televizorul plin de paraziţi şi îi pocneşte o lovitură sonoră cu podul palmei, încât am senzaţia că cineva o să iese de-acolo şi o să-l apuce de guler, pentru că paraziţii sunt tot acolo. Urmăreşte cu atenţie capul vorbitor din cutie pentru câteva clipe, apoi răcneşte inconfundabil:

— Auzi ce zice putoarea asta, să dea dracii, vorbeşte de grevă de parcă i-a fătat o mâţă în poală.

Nu greşesc dacă spun că aşa ar trebui să arate paradisul.

— De ce nu are voie... Să-mi ziceţi voi... Artistul să facă politică?

Îmi fac intrarea, nu pot rata momentul, cu albumele sub braţ şi măslinele în mână, le arunc pe o farfurie pe prima masă şi îi las să mă înconjoare ca nişte mătuşi grijulii, bătându-mă pe spate, trăgându-mă de obraji sau împungându-mă în coaste...

Felicitându-mă pentru faptul că mai trăiesc, că par întreg şi nevătămat, în ciuda poveştilor care se spun despre mine.

— Auzi-auzi, artistul şi politica.

— Domnuleee, zău că ne-ai lipsit, dar zău că nu ai pierdut nimic.

— Doamnelor şi domnilor, Lazăr a părăsit mormântul.

— Ştii că au dreptate, îmi zice domnul D şi mă ridică pe pântecul lui proeminent într-o îmbrăţişare sinceră. Ai slăbit ca o maimuţă şi, uite, miroşi ciudat, aş zice că miroşi chiar rău… Şi ce-i prostia asta cu politica şi artistul? Mă dezamăgeşti!

Se învârte în jurul meu şi mă cercetează îngândurat.

— Ar trebui să mănânci mai des, mai ales ciorbe. Ciorbele te feresc de constipaţie. Îmi pari trist, fac pariu că eşti constipat. Grecule, ia vezi ce-i cu bucătăreasa aia a ta. O fi adormit cu nasul într-un rebus.

Grecu se învâtre ca un titirez şi, din două piruete, avem o faţă de masă curată, e cazul să sărbătorim, nu? Şi din alte două apar ciorbele cu ardei iute cu tot. În clipa următoare, se aude de undeva din bucătărie:

— Vin îndată şi aripioarele.

Nu fără sos, Grecule, tună domnul D şi se apleacă spre mine peste masă. Nici mie nu-mi e chiar aşa de bine, zău. Nu ştiu, domnule, ce am, sunt aşaaa, fără vlagă… Dacă mă duc la medic, îmi zice că-s ipohondru, îşi flură degetele prin dreptul tâmplelor. Cred că e de la apa de la robinet, bagă ăştia ceva în ea, sau poate că trebuie să-mi fac o tichie de staniol, ai auzit ce au anunţat… Explozii solare… De-aia are televizorul paraziţi… Nevastă-mea zice să-mi schimb mai des ciorapii şi să-l mai dau dracului de televizor…

Până se răcesc ciorbele îl întreb noutăţile.

— Noutăţi… Hmmm. O cută între sprâncene îi aruncă o umbră verde pe chip. Nu reuşesc să-i descifrez îngrijorarea aşa că îl ajut. Cutare şi cutare.

— Hai că ai nimerit-o. Pisălogul ăla? Nu e de mirare că a ales să facă averi. Lucrează în Asigurări, e chiar Omul de la Asigurări, mă crezi că i se potriveşte? Domnul M? Eh… Fiu-său, o pramatie, un drogoman, l-a ras la blană… A trebuit să-l interneze la o clinică de reabilitare în Italia, dacă nu mă înşel, un tratament revoluţionar. Şi Petrică? Nu ştii? A divorţat în sfârşit de mă-sa şi de tac-su şi când credeam şi noi că se face om pe picioarele lui, ditamai bărbatu', s-a însurat cu o nebună. Pe cuvânt de onoare. Băieţii ăştia zic că-l bate. Cică îi face nişte scene de mori. În public… Şi el nu suflă… Ciudată lume… Grecu zice că e tot un fel de mă-sa, îi alege cravatele, îl şterge la cur, i-a triat prietenii… Îi vrea numai binele, de-aia îl şi bate, că el nu pricepe. Nu l-am mai văzut de atunci.

— Dar eu? Întreb cu jumătate de gură, suflând în ciorbă.

— Academia, domnule… Ceea ce înseamnă că te-au împăiat. De când n-ai mai pus mâna pe pensulă? Te întreb. Cum veneai odată aici, fiert, credeam că o să te rupi în două că nu-ţi iese. Mă rog, nu-i rău nici aşa, dacă eşti sincer… Dar ce-am auzit? Că le-ai dat cu tifla. Eu ştiu dacă e frumos. Fii convins că nu oricine înţelege gestul tău. Adică îl înţeleg eu, că te cunosc… Ce-ţi umblă, domnule, prin minte? Ţi-ai dat singur foc la valiză. Ce-ai de gând să faci?

— El zice că mă pot întoarce. Crezi aşa ceva? Mi-a trimis vorbă prin Picu să-l caut… M-am dus, să nu-l supăr… eh… Şi pot să-ţi spun că după un ceas m-a dat afară, mi-a trântit uşa în nas… Literalmente…

— Cum? Ei poftim! Şi atunci de ce mă întrebi? Hmmm… Bag mâna în foc că nu poate să te ierte. Şi de ce te-a chemat? Ţi-a trântit uşa în nas, zici? Nu, domnule…ai să râzi dacă îţi zic… Eu cred că nu te iartă pentru bătrânul tău… El ce-a făcut cu viaţa lui? Ciudat om, domnule, Maestrul ăsta al tău. Zău, s-a făcut de râs. Un bătrân stupid şi încăpăţânat. Aşa aş zice, e invidios pe

tine pentru părintele tău. Dar şi tu ai făcut-o prea groasă. I-ai băgat cuţitul şi n-ai drum de întors... Pentru că ai făcut-o în public. Se vede că eşti aceeaşi substanţă ca bătrânul tău... Celulă neasimilabilă, corp străin... El nu are nevoie de voi decât în scripte, în cartea de onoare, în nici un caz nu te vrea prin preajmă, decât pentru fotografia de album... Sau, mă rog, nu te mai vrea. Sper să nu faci şi tu aceeaşi greşeală ca bătrânul tău, vezi bine ce vremuri vin peste noi. Dar de ce te-ai dus la el?

— N-aş putea să-ţi spun... O clipă m-am simţit vinovat, acum aş zice că mi-e mai bine... O uşurare până la urmă...

Grecu trece cu tava cu aripioare şi ne întrerupe. Ajuns în dreptul televizorului, îi trage un şut cu şpiţul, înjură într-o manieră care nu poate fi reprodusă şi le răstoarnă pe toate pe masă, avem, dintr-o altă piruetă, vin în pahare. Domnul D dă din umeri obosit când îmi vede mirarea în faţa aripioarelor minuscule, prevestitoare de faliment, înecate în sos picant.

— Fluturi, domnule, mai nou numai cu asta suntem serviţi aici. Un tratament potrivit pentru elevaţii spirituale, deşi elevaţiile se produc mai degrabă de la sos.

Grecu îşi trage şi el un scaun, îşi încruşişează mâinile pe piept, ignorând cu maiestate reproşurile şi mă scufundă în privirea lui de mătuşă cu mustaţă bine cioplită şi probabil că-i vine să-mi înfigă şi un termometru în gură, alături de sosul incendiar. Trădează multă, multă îngrijorare:

— Pe cinstea mea că ai slăbit, nene. Ce-o fi în măţişoarele alea ale tale! Auzi? Mă întreabă el, luând deodată un aer serios, dar ce-am auzit, că te-a cumpărat banditul ăla, copilu' lu' Maioru? E drept?

Numele funcţionează ca sarea pe rană. Terasa freamătă, se aud scaune târşite, se apropie toţi ca şi cum ar patina dezinteresaţi pe lacul din parc, într-o duminică însorită de iarnă. Şi se dezlănţuie brusc.

— Aţi văzut presa, ăsta a omorât Banca Union.

— Vinde arme la fanatici.

— Are trei ziare şi o televiziune…pe cine să mai crezi?

— Fi-su face trafic de droguri.

— Fi-su e diavolul. Îl cunoşti?

— Nu, domnule, ţi-am mai zis că diavolul e preşedintele…

— Nu-nu-nu, satana e premierul…

— Vorbiţi prostii, ăştia-s marionetele lui.

— Mafia securiştilor.

— Cel mai periculos om de pe planetă.

Domnul G mă îmi face un semn discret. Se apleacă spre mine.

— Du-te, dacă ai treabă în altă parte, s-au tâmpit de tot… Nu cred că vrei să-i auzi. Dar mai treci pe aici. Aş vrea să mai stăm de vorbă. Nu ştiu ce se întâmplă cu noi… Zilele astea au fost groaznice…

Adevărul e că guvernul a încercat să saboteze greva prin orice mijloace. Doar că de data asta sindicatele s-au unit şi toată povestea a devenit o ameninţare greu de controlat. Câţiva lideri au fost cumpăraţi, altora li s-au înscenat chestii. Dar alţii le-au luat urgent locul. S-a iscat un război şi între trusturile de presă. Preşedintele a ţinut un discurs ambiguu de Ziua armatei. Bineînţeles, analiştii s-au grăbit să-i dea sensuri într-un talkshow popular. Populaţia nu mai vrea gogoşi, ratingul a fost un dezastru, vechii jurnalişti şi-au pierdut credibilitatea, opoziţia e în criză de lideri, naţionala de fotbal a ratat calificarea la mondiale, corupţie, căcaturi cât cuprinde. Nu e de mirare că nu ştim ce-i cu noi. De aceea greva se face. La două zile după ce liderii sindicali au declinat indignaţi ultima ofertă a ministrului muncii – unul dintre negociatorii sindicali s-a enervat atât de tare, încât a făcut comoţie şi a căzut cu capul chiar acolo, pe masa tratativelor, chestia asta a sensibilizat opinia publică – un

ziarist şi-a publicat într-o gazetă independentă investigaţia în ceea ce priveşte falimentarea Băncii Union. La o săptămână, s-a sinucis. Deşi cadavrul pe care l-au scos de sub tren nu a putut fi identificat cu certitudine, pentru că nu mai aveau după ce. Pluteşte încă o suspiciune otrăvită asupra cauzelor morţii. Într-un interviu scurt, soţia jurnalistului declară că se apropiase prea mult de cercul puterii. Primea ameninţări noaptea la telefon. De data asta au mers prea departe. Un lucru e cert, istoria tinde să se repete. Nu există regimuri politice, există regimuri mafiote. Aceste concluzii, perspective pe care le gândim şi noi temători, ar fi stat mai bine în gura unui personaj cu greutate. Isteria unei femei greu lovite le scot în derizoriu. Ba chiar una dintre televiziunile cu acoperire naţională s-a grăbit să le includă în genericul pentru unei emisiuni de analize politice la zi.

Ultimele ştiri? Un incident neaşteptat a avut loc astăzi în strada Beethoven… Un peşte a înghiţit un câine care înghiţise un papagal… Disputa vehementă a stăpânilor de animale a cerut medierea Comisiei… La naiba! Credeam că am visat. Ies de terasa Grecului cuprinsă de o larmă belicoasă, cu o ultimă imagine prinsă cu coada ochiului din televizorul cotropit de paraziţi: parcul pusiu, Comisia a dispărut într-o maşină cu girofar, Picu în lotus, trecând razant prin faţa cameramanului, într-unul din momentele lui de transă. Fantastic, îl găsesc chiar telegenic. Din curiozitate şi plictiseală analizez imaginea din colţul ochiului. Fac câteva zoom-uri ici şi acolo şi descopăr că Picu are înfiptă în buzunarul de la spate o broşurică de benzi desenate. Mă recunosc fără surprindere într-unul din personaje.

Oraşul nu e cenuşiu, e colorat strident şi miroase chimic a vanilie. Deasupra lui se vede strălucind un curcubeu ca visul unui drogoman… Tremură halucinant sub dogoarea smintelii care îl naşte. Undeva pe aici ar trebui să se găsească un lucru îngrozitor de frumos. Cel puţin aşa susţin străbunii în cărţile lor. Am două sub braţ, le strâng bine şi, când intru pe Beethoven, o văd pe cucoană care mă aşteaptă pe scaunul ei cu trei picioare. Mi se pare că s-a mai îmbujorat.

— Mă, ţâcă, ţie cine îţi spală?

— Cine îmi spală ce?

— Hainele.

— Eu, cine să mi le spele?

— Păi, dacă mai pui un gologan la chirie ţi le spăl eu.

— Da, dar asta înseamnă că trebuie să vă iau de nevastă.

— Aââî. Mă, ciomete, pă tu crez că io mă-ncurc cu artişti d-eştia palizi?

Eu nu cred nimic, nu mai cred nimic. Mi se întâmplă mult prea des să cad în fund. De asemenea, mi se mai întâmplă să mi se facă părul măciucă. Şi toate acestea mă fac să mă gândesc că realitatea pe care o trăiesc nu e o realitate propriu-zisă. E o altfel de realitate, una experimentală. Eu, doar un şobolan într-un laborator halucinant, iar scopul experimentului nu pot decât să-l bănuiesc, am auzit că şi alţi indivizi ai speciei umane, probabil foarte mult asemănători mie, au înaintat supoziţii asemănătoare. Orice certitudine în privinţa sensului acestui experiment sinistru probabil că m-ar ucide, aş râde până aş crăpa. Zic probabil, şi trebuie să apreciezi. Însă ce mă deosebeşte pe mine de alţi indivizi ai speciei umane… Sau ce deosebeşte ACEST experiment de altele asemănătoare… Ei bine, ce? Exact… Acest experiment se desfăşoară în oraşul Invizibil, nimeni nu-l cunoaşte, oraşul Invizibil în ţara Nicăieri… N-o vei găsi pe nici o hartă a lumii moderne. Când o delegaţie diplomatică de maroni verzi ajunge în Europa, ei sunt întrebaţi: sunteţi cine? N-am auzit de voi, şi veniţi de unde? Şi ce vreţi? Astfel… Singurele mele certitudi rămân următoarele: tatăl meu – cu sau fără legenda de cavaler alb, mort în condiţii suspecte, legenda vorbeşte despre un asasin cu ştat de plată, foarte posibil la vremea respectivă; uriaşul T – cu sau fără legenda neagră, trafic de indiferent ce, satanism, muzician fabulos, recidivist al ospiciilor; Maestrul şi domnul G pe de o parte şi Victor şi Picu pe de altă parte – uneori chip comun, alteori, deosebiţi prin afecţiunea pe care mi-o stârnesc, se contopesc, antagonici, într-un principiu unic; Mia – cu părul vopsit într-o

culoare ireală... Auzi, am auzit că faci afaceri cu Theo... Dar nu mi-ai spus ce cauţi pe aici... Fac afaceri cu Theo? Confirmându-mi încă o realitate stânjenitoare şi năucitoare, gura lumii... Care funcţionează în strânsă legătură cu realitatea ireală pe care o trăiesc; râia – watch out!; corupţia – un fel de instituţie naţională, guvernul ţării poate spune mai multe despre ea; dumnezeu – aleluia... Ei spun că e mort de vreo o sută de ani... Da, altceva? Sigur, ceva îngrozitor de frumos, scrie în cărţile străvechi, eu voi lua în considerare această chestiune extrem de gravă, în ciuda circumstanţelor nu întotdeauna favorabile, totuşi, o certitudine. Deşi mă tem că, fiind de esenţă divină, suntem în plină utopie, ceea ce înseamnă că Picu, citându-l pe Johnny The Kid, The Boy With Golden Eyes, avea dreptate: we're so doomed. Şi ce altceva? Continentul Atlantida, pe care îl găsesc îngropat în mormanul de zaţ de pe fundul ibricului uriaş de cafea din bucătăria coanei. Pot să jur că e acolo, îndrăznesc să le sugerez arheologilor să-şi înceteze căutările aiuristice şi să-mi urmeze sfatul, dacă vor să înhaţe milionul de dolari: cetatea plină de minuni a marii maimuţe albe se află chiar acolo, pe Beethoven numărul 5, sub un start de mâl puturos cu un vag gust de cafea. Tot acolo, în caz că arheologul e interesat, molarul meu. Îl revendic.

Mia contesă venetă? Când lumina cade pe pânza prospăta, mirosind a clei şi a spaime albe, îmi dau seama că acest lucru nu e posibil. Mia rămâne, aşa cum am descâlcit-o la prima mână, o creatură nocturnă. Niciodată, fiule nu încerca să faci un lucru MAI bun, nu încerca să îndrepţi eroarea, aşa cum îţi impresionează ochiul şi inima la începuturi, orice începuturi. O persistenţă absurdă care nu te va duce decât la alte erori. Îmi imaginez fără efort că aceste cuvinte mi le-ar fi putut spune tatăl meu. Un neadevăr, pentru că, dacă măcar le-ar fi gândit, el ar fi fost acum în viaţă. Cercetez cu unghia consistenţa întunecoasă a pânzei curate, neîncepute din faţa mea. Şi exact când ating cu degetul materialul, se aude o melodie care vine de nicăieri, de peste tot, ba se aude, ba nu se aude: cinnamon and sugary and softly spoken lies, you never how you look like through other people eyes. Am totuşi senzaţia că ea vine din peretele nordic, din fundul camerei. Apoi o voce: pssst, mister

teacher dude, ţi-ai făcut temele? Recunosc, mi le-am făcut, pentru că sunt conştiincios dintr-o curiozitate obsedantă, vreau să ştiu până unde se poate ajunge. Dublu ve de trei ori darkstar co uk. Am intrat într-un e-cafe şi m-am aşezat între doi indivizi. Unul cuprins de o frenezie aproape isterică interpreta un lunetist într-o realitate virtuală, măcelărea nişte soldaţi-cosmonauţi cu o plăcere chinuită. Celălalt îşi spunea Belzebut, trăncănea pe o linie de chat cu prietenul său, Azazel: > Azazel: man, nu te juca cu cuvintele > Belzebut: da, cuvintele te omoară.

…Corect, cuvintele te omoară. Dar te omoară rău de tot. Darkstar? Nimic neobişnuit, chestii banale despre originea umanităţii, sădită pe pământ de anunnaki. Anunnaki, oamenii care trăiesc pe Nibiru. Câtă lipsă de imaginaţie! Şi râia? Nu văd legătura.

Pssst, nu dormi, sunt vecinul de la mansardă, sunt aici, sus. Văd un deget zbătându-se într-un colţ al peretelui, aproape de tavan, acolo unde tencuiala s-a cojit şi se întrevede o grindă mâncată de carii. Nu crezi că e timpul să ne cunoaştem? Trebuie neapărat să-ţi arăt ceva. Vino sus.

Mă execut fără să suflu, îmi aprind o ţigară şi ies pe hol ca un zombie. La capătul culoarului se găseşte într-adevăr o scară spiralată de lemn. Urc fredonând. Totul e mult prea neaşteptat. And softly spoken lies… Through other people eyes…

SFÂRŞIT